

Arrest

nr. 251 928 van 30 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote F.T., van Belgische nationaliteit. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een F-kaart op 3 december 2018.

Op 23 december 2019 heeft verzoeker de echtelijke woning verlaten.

Per brief van 14 oktober 2020 wordt verzoeker op de hoogte gesteld dat de bevoegde gemachtigde overweegt zijn verblijfsrecht te beëindigen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 oktober 2020. Verzoeker wordt verzocht zijn individuele situatie toe te lichten.

Op 12 november 2020 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 november 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: T. Nationaliteit: Kameroen Geboorteplaats: Douala
Voorna(a)m(en): R. D. Geboortedatum: (...)1981 RR: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische echtgenote F. T., E. (RR ...) na indiening van een bijlage 19ter op 22.05.2018. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister wonen beiden immers niet meer samen.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 14.10.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Op 10.11.2020 legde een maatschappelijk werkster van het OCMW te Gent op vraag van betrokkene volgende stukken voor:

- *Attest inburgering dd. 15.03.2019*
- *Certificaat van opleiding Nederlands Tweede Taal, Richtgraad 2 dd. 24.06.2020*
- *Tewerkstellingsattest dd. 30.10.2020 bij A. over de periode van 01.07.2019 tot 30.10.2020, en bijbehorende loonfiches*
- *Verklaring niet steunverlening dd. 28.10.2020 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun geniet maar over een referentieadres van het OCMW beschikt, hetwelke reeds sinds februari 2020 is aangevraagd.*

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 23.03.2018. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 23.12.2019 (voorstel AA). Er is geen gezinscel meer sindsdien, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote. Het einde van de relatie wordt niet betwist, evenmin legde hij tot op heden stukken voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Betrokkenen zijn geen heden dus geen 3 jaar gehuwd. Er is geen minimum aan relatie meer (arrest RW 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RW dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of

zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt een tewerkstellingsattest dd. 30.10.2020 voor bij A. voor de periode van 01.07.2019 tot 30.10.2020, en bijbehorende loonfiches. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld, zoals hij voor zijn komst naar België immers ook deed (betrokkene zou als magazijnier, verkoper en handelaar gewerkt hebben, in een fabriek tewerkgesteld geweest zijn en in de bouw - cfr. interview dd. 09.11.2017 met referentiepersoon en interview dd. 07.03.2018 met betrokkene). Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (inreis in België op 22.03.2018 en afgifte bijlage 19ter op 22.05.2018) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Er mag verwacht worden dat hij nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, de taal nog machtig is en voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar, gelet hij Kameroen nog maar enkele jaren heeft verlaten. Betrokkene is er opgegroeid, heeft er nog familie wonen - waaronder zijn vader, twee broers en een zus - en heeft er 37 jaar verbleven, tegenover slechts iets meer dan 2 jaar in België. Ook voor wat de sociale en culturele integratie betreft kan gesteld worden dat deze niet van die aard zijn dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legt bij huidig onderzoek een attest van het OCMW GENT dd. 28.10.2020 voor waaruit blijkt dat hij geen steun geniet maar wel gekend is in het kader van een referentieadres. Dit adres heeft hij aangevraagd in februari 2020 gelet hij geen verblijfplaats (meer) had wegens ontoereikende bestaansmiddelen (cfr. attest OCMW Gent dd. 20.02.2020) Verder blijkt betrokkene ook administratief ondersteund te worden door het OCMW. Verder legde betrokkene een inburgeringsattest dd. 15.03.2019 voor en een certificaat van opleiding Nederlands Tweede Taal, Richtgraad 2 dd. 24.06.2020. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het volgen van deze cursussen verplicht is. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met het bewijs geen steun van de sociale bijstand te ontvangen en voormeld inburgeringsattest en certificaat niet aan dat hij reeds geïntegreerd in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, noch kan dit blijken uit het dossier

De gezinssituatie tot slot spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinscel, en de relatie tussen beiden is voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42^{quater} en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, met name het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2020 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn huwelijk met een Belg.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat verzoeker sedert minstens 23 december 2019 (voorstel ambtshalve schrapping) niet meer zou samengewoond hebben met zijn echtgenote en er geen minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote meer zou bestaan.

Verzoeker zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu hij geen drie jaar gehuwd was met zijn Belgische echtgenote en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie.

Tenslotte zou er in hoofde van verzoeker geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Ook het feit dat verzoeker reeds lang werkt, zou een positief element zijn, doch niet afdoende zijn om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, deze tewerkstelling zou geen afdoende bewijs zijn van integratie, doch enkel een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Verzoeker zou dan ook opnieuw kunnen tewerkgesteld worden in zijn land van herkomst, zoals hij voor zijn komst naar België ook deed.

Verzoeker zou immers op economisch actieve leeftijd zijn en zou zijn opgedane werkervaringen en zijn wil om te werken in zijn thuisland kunnen aanwenden om aldaar aan de slag te kunnen gaan.

Verder zou de duur van verzoekers verblijf nog erg kort zijn (inreis in België op 22 maart 2018 en afgifte bijlage 19ter op 22 mei 2018) en zouden de banden in België niet kunnen opwegen ten opzichte van die van het land van herkomst, waar verzoeker 37 jaar verbleven heeft en waar zijn vader, broers en zus wonen.

Voor wat betreft de sociale en culturele integratie legde verzoeker een inburgeringsattest en een certificaat van opleiding Nederlands tweede taal voor, doch het volgen van deze cursussen zou verplicht zijn.

Verzoeker zou hiermee niet aantonen dat hij reeds geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, noch zou dit blijken uit het dossier.

Tenslotte zou er ook geen sprake meer zijn van een gezinscel en de relatie tussen de echtgenoten voorbij zijn en zou er nergens enige blij zijn van een nieuwe relatie die verzoeker zou hebben aangeknoopt, noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Verweerder meent dan ook om die redenen dat het niet inhumaan zou zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

1.2.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers aangetoond dat zij zich ten volle geïntegreerd heeft, op intensieve wijze Nederlandse lessen heeft gevolgd, een inburgeringscursus heeft gevolgd, hij aan het werk is, enzovoort... zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoekster zijn (financieel) steentje bij aan de samenleving.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te precisieren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg

en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schending dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

1.3.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1°, nu de echtgenoten minstens sedert 23 december 2019 (voorstel ambtshalve schrapping) afzonderlijk zouden leven, er geen gezinscel meer zou bestaan, net zomin als een minimum aan relatie.

Echter, conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er binnen de 5 jaar een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, indien hun huwelijk, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Desbetreffende heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk gesteld dat een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de Unieburger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (cf. arrest HvJ, 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr., p. 567, punten 20 en 22; HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, punt 36.8 : “Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen”.

In casu werd het huwelijk niet ontbonden, noch nietig verklaard en werd al evenmin een echtscheidingsprocedure opgestart, zodat er geen sprake is van een ontbonden huwelijk en er dan ook door verweerder geen toepassing kan gemaakt worden van de beëindigingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater Vw.

1.4.

Ondergeschikt, indien de Raad van oordeel zou zijn dat het Unierecht in casu niet van toepassing is, dient verwezen te worden naar het feit dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belg, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten vereist en is samenwonen daartoe niet vereist (RvS, 24 april 1995, nr. 53.030; RvS, 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS, 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS, 8 mei 2006, nr. 158.407).

M.a.w. het feit dat verzoeker niet meer op hetzelfde adres gevestigd is als zijn echtgenote, is onvoldoende om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

Evenwel werd verzoeker nooit verzocht om aan te tonen dat er tussen hem en zijn echtgenote nog een gezinscel bestaat en/of er een minimum aan relatie aanwezig is.

Integendeel, verzoeker werd per schrijven dd. 14 oktober 2020 door verweerder immers enkel uitgenodigd om volgende zaken voor te leggen :

1. het bewijs van zijn activiteiten of bestaansmiddelen (als werknemer, zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen)
2. een recent OCMW attest
3. desgevallend het bewijs dat verzoeker het slachtoffer was van intra-familiaal geweld

4. *humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier*

M.a.w. op geen enkel ogenblik werd door verweerder gerept over het feit dat verzoeker nog een gezinscel en/of minimale relatie met zijn echtgenote diende aan te tonen!

Verzoeker verkeerde dan ook in de veronderstelling dat hij enkel de 4 boven vernoemde zaken diende aan te tonen teneinde zijn verblijfsrecht te kunnen behouden.

Aan verweerder kan dan ook niet verweten worden dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij minstens nog een minimale relatie met zijn echtgenote diende aan te tonen, wanneer dit op geen enkel ogenblik gevraagd werd door verweerder!

Verweerder diende in zijn schrijven van 14 oktober 2020 aan verzoeker dan ook minstens uitdrukkelijk te vermelden dat hij eveneens diende aan te tonen dat er sprake is van een gezinscel of een minimale relatie met zijn echtgenote.

Verweerder heeft dit nagelaten te doen, waardoor hij schromelijk is tekortgeschoten aan zijn zorgvuldigheidsplicht!

Indien het bestaan van een minimale relatie tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote cruciaal was om het verblijfsrecht van verzoeker te behouden, diende dit absoluut vermeld te worden in het schrijven dat aan verzoeker werd gericht door verweerder!

Dat de bestreden beslissing dan ook tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inhoudt.

Immers, aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Verweerder, die wel een schrijven richtte aan verzoeker, diende dan ook hierin te vermelden dat verzoeker niet alleen diende te bewijzen dat hij aan het werk was, enz. doch eveneens dat hij diende aan te tonen dat er tussen hem en zijn echtgenote nog een gezinscel bestond of minstens een minimum aan relatie.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

1.5.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoeker, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoeker verschaftte gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd van tewerkstelling sedert juli 2019, doch deze door verweerder worden afgedaan als een normale voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Dat verweerder evenwel geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing kan laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een tewerkstellingsplaats te vinden en dit wegens de beperkte tewerkstellingsplaatsen door de coronamaatregelen.

Dat verzoeker in deze tijden over een job beschikt, is dan ook zijn persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie aan.

Ook de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van inburgeringscursus,... worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze stukken geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.6.

Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- *duur van het verblijf : verzoekster verblijft inmiddels 2 1/2 jaar in België, binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker Nederlands spreekt, perfect Franstalig is, al meer dan een jaar werkt en een inburgeringscursus heeft gevolgd*
- *leeftijd : verzoekster is 39 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling.*
- *gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels tewerkstelling in zijn eigen onderhoud voorziet.*
- *gezins- en economische situatie : verzoeker is reeds lange tijd tewerkgesteld en kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien. Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen en vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.*

Bovendien werd aan verzoeker nooit gevraagd om aan te tonen dat hij nog een gezinscel vormt met zijn echtgenote en/of zij nog een minimum aan relatie onderhouden. Verweerder kan hieromtrent dan ook geen uitspraak doen en kan dan ook niet poneren dat er van een gezinscel of een minimum aan relatie geen sprake zou zijn.

- *sociale en culturele integratie : verzoeker heeft Nederlandse taallessen gevolgd, is perfect Franstalig, is gehuwd met een Belg en spreekt op de werkvloer enkel Nederlands. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België.*

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Kameroen, waar hij van nul een leven zal moeten opbouwen.

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden.

1.7.

Dat verweerder op 14 oktober 2020 een beslissing nam waarbij een nieuwe F kaart aan verzoeker diende afgeleverd te worden, om vervolgens amper een maand later op 12 november 2020, een beslissing te nemen waarbij een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Door verzoeker opnieuw in het bezit te stellen van een F kaart, bevond hij zich in de overtuiging dat zijn verblijfsrecht behouden bleef.

Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Bij verzoekster was dan ook de gerechtvaardigde verwachting gewekt dat zijn verblijf niet zou worden ingetrokken, temeer daar hij een maand tevoren nog in het bezit werd gesteld van een nieuwe F kaart.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het vertrouwensbeginsel.

Dat om al deze hoger aangehaalde redenen, de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers recht op verblijf van drie maanden wordt beëindigd. Hierbij wordt concreet gemotiveerd waarom verweerder van oordeel is dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging. In deze reikt de formele motiveringsplicht niet zover dat verweerder moet motiveren waarom “*de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt*”. Het gegeven dat artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet voorziet in een mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen, impliceert niet dat verweerder telkens zou dienen te motiveren waarom hij van de mogelijkheid gebruik maakt om het verblijfsrecht te beëindigen. Het volstaat dat hij concreet motiveert waarom het verblijfsrecht wordt beëindigd, *quod in casu*. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsgronden, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, evenals aangaande de humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...]

2° [...]

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

6° [...]

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2 [...]

§3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; (3)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan".

In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij houdt hierbij rekening met het gestelde in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet en gaat hierbij na of verzoeker het verblijfsrecht kan behouden gelet op het gestelde in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1°, 2°, 3° of 4° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt in eerste instantie dat het niet meer vormen van een gezinscel geen enkel gevolg kan hebben voor zijn verblijfsrecht zolang de echtscheiding niet werd uitgesproken. Hij verwijst in dit verband naar de arresten C-267/83 en C-40/11 van het Hof van Justitie van de Europese Unie in die zin, evenals naar het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof.

Teneinde vast te stellen of voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op verzoekers zaak van toepassing is, dient vooreerst te worden onderzocht of hij een beroep kan doen op het Unierecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als derdelander zijn recht op gezinshereniging heeft erkend gezien als echtgenoot van een Belgische onderdane. De Belgische onderdane heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker houdt dit trouwens ook niet voor.

Artikel 3, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG omschrijft de “*begunstigden*” ervan als “*iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen*”. De richtlijn 2004/38/EG voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontleen aan de richtlijn 2004/38/EG (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43). *In casu* staat niet ter discussie dat verzoeker zich als derdelander heeft beroepen op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdane, die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend. Verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op de richtlijn 2004/38/EG en dus ook niet op de door hem weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de uitlegging van deze richtlijn of zijn voorlopers zoals verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap.

Evenmin kan verzoeker zich beroepen op punt 36.8 van het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, dat immers handelt over de interpretatie van artikel 42ter van de vreemdelingenwet in het licht van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG. Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, te dezen niet aan de orde.

De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet dus wel degelijk voorziet in een op verzoeker toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien “*er geen gezamenlijke vestiging meer [is]*”. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Het huwelijk werd afgesloten op 23.03.2018. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 23.12.2019 (voorstel AA). Er is geen gezinscel meer sindsdien, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote. Het einde van de relatie wordt niet betwist, evenmin legde hij tot op heden stukken voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Betrokkenen zijn geen heden dus geen 3 jaar gehuwd. Er is geen minimum aan relatie meer (arrest RW 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat

haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RW dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt nergens betwist."

Verzoeker brengt helemaal niets in tegen wat in de bestreden beslissing verderop kan gelezen worden, met name "De gezinssituatie tot slot spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinscel, en de relatie tussen beiden is voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen." Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Hierin bevindt zich een dagvaarding in nietigverklaring van het huwelijk van 12 juni 2020 van de procureur des Konings waarbij verzoeker wordt opgeroepen om te verschijnen op 10 september 2020 op de terechtzitting van de familierechtbank Oost-Vlaanderen. In de voormelde dagvaarding kan worden gelezen dat verzoekers echtgenote op 2 december 2019 bij de Cel Schijnrelaties van de stad Gent aangifte kwam doen van een schijnhuwelijk. Zij heeft tevens de echtscheidingsprocedure ingezet. Ook al wordt in de bestreden beslissing niet nader gemotiveerd waarom er geen sprake meer is van een gezinscel sinds 23 december 2019, kan verzoeker bezwaarlijk stellen niet op de hoogte te zijn van de aangifte van zijn echtgenote van een schijnhuwelijk en dat zij de echtscheidingsprocedure heeft ingezet op 2 december 2019. Waar verzoeker thans lijkt te insinueren dat er wel nog sprake zou zijn van een gezinscel kan hij aldus niet worden gevolgd.

Verzoeker kan bovendien de verwerende partij bezwaarlijk verwijten onzorgvuldig te zijn geweest door hem niet uitdrukkelijk om informatie omtrent zijn relatie te hebben verzocht. Met het schrijven van 14 oktober 2020 van de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker op de hoogte gesteld van een onderzoek van zijn situatie in het licht van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Hij werd gewezen op de noodzaak om documenten bij te brengen om de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten na te gaan of aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van zijn verblijfsrecht is voldaan. Aldus wist verzoeker of behoorde hij te weten dat er elementen waren in het licht van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling maakt duidelijk gewag van een huwelijk dat wordt ontbonden of de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoeker werd aldus in de mogelijkheid gesteld om zijn kant van het verhaal aan verweerder kenbaar te maken. De Raad merkt echter op dat verzoeker in antwoord op voormeld schrijven van verweerder verschillende documenten heeft overgemaakt – zij worden opgesomd in de bestreden beslissing – doch geen enkele verklaring of element heeft aangebracht aangaande zijn relatie met de referentiepersoon. Verzoeker kan ook bezwaarlijk betogen 'onwetend' te zijn over het gebrek aan een gezinscel of relatie met zijn echtgenote, nu hij niet betwist dat zij niet meer samenwonen sinds 23 december 2019 en hij gedagvaard werd op 12 juni 2020 om te verschijnen op de terechtzitting van de familierechtbank op 10 september 2020 in verband met de nietigverklaring van het huwelijk. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht: "De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt nergens betwist." Ook thans brengt verzoeker geen enkel objectief element aan om aan te tonen dat er nog wel degelijk sprake was/is van een gezamenlijke vestiging tussen hem en zijn echtgenote.

Verzoeker betoogt verder dat het kennelijk onredelijk en onevenredig is waar de gemachtigde stelt dat de door hem overgemaakte stukken geen verder verblijf in België rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen

nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt een tewerkstellingsattest dd. 30.10.2020 voor bij A. voor de periode van 01.07.2019 tot 30.10.2020, en bijbehorende loonfiches. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld, zoals hij voor zijn komst naar België immers ook deed (betrokkene zou als magazijnier, verkoper en handelaar gewerkt hebben, in een fabriek tewerkgesteld geweest zijn en in de bouw - cfr. interview dd. 09.11.2017 met referentiepersoon en interview dd. 07.03.2018 met betrokkene). Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (inreis in België op 22.03.2018 en afgifte bijlage 19ter op 22.05.2018) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Er mag verwacht worden dat hij nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, de taal nog machtig is en voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar, gelet hij Kameroen nog maar enkele jaren heeft verlaten. Betrokkene is er opgegroeid, heeft er nog familie wonen - waaronder zijn vader, twee broers en een zus - en heeft er 37 jaar verbleven, tegenover slechts iets meer dan 2 jaar in België. Ook voor wat de sociale en culturele integratie betreft kan gesteld worden dat deze niet van die aard zijn dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legt bij huidig onderzoek een attest van het OCMW GENT dd. 28.10.2020 voor waaruit blijkt dat hij geen steun geniet maar wel gekend is in het kader van een referentieadres. Dit adres heeft hij aangevraagd in februari 2020 gelet hij geen verblijfplaats (meer) had wegens ontoereikende bestaansmiddelen (cfr. attest OCMW Gent dd. 20.02.2020) Verder blijkt betrokkene ook administratief ondersteund te worden door het OCMW. Verder legde betrokkene een inburgeringsattest dd. 15.03.2019 voor en een certificaat van opleiding Nederlands Tweede Taal, Richtgraad 2 dd. 24.06.2020. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het volgen van deze cursussen verplicht is. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met het bewijs geen steun van de sociale bijstand te ontvangen en voormeld inburgeringsattest en certificaat niet aan dat hij reeds geïntegreerd in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, noch kan dit blijken uit het dossier."

In deze dient de Raad vooreerst op te merken dat artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat "het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is." (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711). Verzoeker benadrukt de elementen die zijn zaak kenmerken, doch hiermee werd reeds rekening gehouden in de bestreden beslissing. Door louter de beoordeling van verweerder weer te geven en te stellen dat deze onredelijk is, toont verzoeker niet aan dat verweerder zijn ruime appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Alleszins toont verzoeker niet aan waarom de elementen dat hij alhier is tewerkgesteld, Nederlands spreekt en een inburgeringscursus heeft gevolgd, getuigen van een zodanige economische situatie, sociale en culturele integratie, dat deze zich verzetten tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, wanneer vastgesteld werd dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, de duur van het verblijf in België van verzoeker (ongeveer 2,5 jaar) nog betrekkelijk kort is, verzoeker geen hoge leeftijd heeft of uiterst jong is vermits hij 39 jaar oud is, er geen

elementen bekend zijn inzake een ongunstige gezondheidssituatie, er geen grote culturele verwevenheid met België blijkt, er mag verwacht worden dat hij nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, waarvan hij de nationaliteit heeft, de taal nog machtig is, voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar, gelet op het feit dat hij Kameroen nog maar enkele jaren geleden heeft verlaten, hij er opgegroeid is, er nog familie heeft wonen en er 37 jaar heeft verbleven, tegenover slechts 2,5 jaar in België. Voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing worden niet betwist door verzoeker. Verzoeker betoogt dat zijn economische, sociale en culturele verankering in België groter is dan zijn belangen in Kameroen, waar hij van nul af aan een leven zal moeten opbouwen. Hij toont evenwel hiermee niet aan dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om, op grond van al de overwegingen in de bestreden beslissing, te oordelen dat zijn persoonlijke omstandigheden zich niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijf. Zo stelt de verwerende partij vast dat zijn leeftijd en zijn gezondheidstoestand hem toelaten opnieuw in zijn land van herkomst te worden tewerkgesteld, zoals hij voor zijn komst naar België immers ook deed. Hij is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. De duur van zijn verblijf in België is nog erg kort. Bovendien is het volgen van de cursussen taal Nederlands en inburgering verplicht en nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en goed te functioneren in het dagelijkse leven. Het feit dat hij geen steun van de sociale bijstand ontvangt en het inburgeringsattest en certificaat, tonen op zich niet aan dat hij reeds geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan. Ook het betoog dat hij tewerkgesteld is ondanks de huidige moeilijke periode door de coronamaatregelen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad benadrukt nogmaals de ruime appreciatiebevoegdheid die verweerder in deze heeft, waarbij het niet aan de Raad toekomt om verzoekers argumenten op hun opportuniteit te beoordelen.

Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt bovendien dat alle elementen aangebracht door verzoeker om zijn situatie toe te lichten, beoordeeld werden door de verwerende partij. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin brengt verzoeker elementen aan die zich zouden verzetten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Ten slotte betoogt verzoeker dat hem op 14 oktober 2020 nog een nieuwe F-kaart werd afgeleverd terwijl hem amper een maand later een beslissing wordt betekend waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd. Verzoeker had de gerechtvaardigde verwachting dat zijn verblijf niet zou worden ingetrokken en meent dat het vertrouwensbeginsel wordt geschonden.

Verzoeker werd inderdaad op 14 oktober 2020 in het bezit gesteld van een nieuwe F-kaart, echter op 28 oktober 2020 werd hij in kennis gesteld van het schrijven van 14 oktober 2020 waarin hem werd meegedeeld dat het bestuur overweegt een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht en waarin hij werd verzocht zijn huidige situatie toe te lichten. Verzoeker kan bezwaarlijk stellen dat hij de 'gerechtvaardigde verwachting had dat zijn verblijf niet zou worden ingetrokken', na de kennisname van het schrijven van 14 oktober 2020. Bovendien was hij reeds gedagvaard in verband met de nietigverklaring van zijn huwelijk. Verzoeker wist of behoorde te weten dat zijn verblijfsrecht was toegekend op grond van de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote en dat door het gebrek aan een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote zijn verblijfsrecht kon worden beëindigd. Verzoeker maakt de schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze zijn verblijfsrecht heeft beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en heeft geoordeeld dat hij niet voldoet aan de uitzonderingsgronden, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet en dat er evenmin sprake is van humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN